

Kan stole på private granskninger

I Dagens Næringsliv har flere den siste tiden diskutert betydningen av og kvaliteten på private granskere. Diskusjonen ble oppsummert i en innsiktsfull kommentar av Eva Grinde 28. september. Den synes imidlertid å bygge på et syn om at advokater som granskere som oftest vil bli påvirket og til dels styrt av oppdragsgiveren. Det er ikke helt treffende.

Vi snakker altså om granskingsoppdrag i den forstand at vi objektivt sett skal finne ut av faktiske forhold, hvilket skiller seg fra den advokatbistand som ytes når en klient skal forsvare seg i en sivil sak eller straffesak.

Vi bygger på disse fire prinsipper når vi påtar oss granskingsoppdrag.

- Vårt mandat skal alltid være å

Innlegg
Nicolai
Skridshol
Lene Eia
Bollestad

finne de faktiske forhold, uavhengig av om granskningen er knyttet til for eksempel arbeidsmiljøet, mistanker om brudd på interne rutiner eller regler eller ved mistanke om straffbare forhold. Med denne premissen i bunnen, kan vi diskutere bredden av mandatet med

klienten. Her kan flere hensyn gjøre seg gjeldende, og det hender ofte at mandatet blir utvidet underveis, i samråd med klienten.

- Vi forutsetter tilgang til all dokumentasjon og tilgang til personer som kan gi forklaringer og bidra med viktig og relevant informasjon for å belyse de faktiske forholdene. Intet skal holdes skjult. Både undersøkelser- og intervjuprosessene skjer blant annet innenfor de rammer og prinsipper som Advokatforeningen har trukket opp.

- For oss er det viktig at klienten eller en representant for klienten selv deltar i mest mulig av granskningen. Det bidrar til å forankre prosessen internt i organisasjonen og styrker klientens motivasjon for å gjøre seg nytte og lære av granskingsresultatet etter at

granskingsprosessen er avsluttet.

- Oppdragsgiveren eier resultatet av granskningen. Det betyr at klienten selv bestemmer hva man vil gjøre med den rapporten som oppsummerer våre funn. Vi gir gjerne råd om hvordan klienten kan gjøre seg nytte av funnene i granskningen, enten dette knytter seg til personalforhold, rutineendringer, forbedringstiltak i eksisterende prosesser, endringer i kontrakter med samarbeidspartnere eller leverandører, eller i verste fall selvkriminering gjennom anmeldelse. Hva som er riktig, kan ikke besvares generelt. Vårt oppdrag vil være å peke på handlingsalternativene og fordeler og ulemper ved de ulike valg. En granskning må aldri ha som utgangspunkt at et eventuelt kritikkverdige funn skal

deles med andre. Ofte er det tilstrekkelig at oppdragsgiveren selv trekker lærdom av funnene.

Kari Breirem skriver i DN 24. september at staten burde initiert viktige granskninger, for eksempel i Telenor og DNB. Det er uklart om hun mener dette på grunn av statens deleierskap i de to selskapene eller at staten som stat skal drive granskninger. Det siste må vi i alle fall si oss uenige i. Det er mange grunner til at granskninger kan og bør skje privat, og dette kan også være avgjørende for at resultatene blir til oppdragsgivers nytte.

Nicolai Skridshol, partner og advokat, og **Lene Eia Bollestad**, spesialrådgiver, granskingsavdelingen i Steenstrup Stordrange